

Pazar

"TKP'nin Sesi"

13 Nisan 80

Bu yayınıımızda şunları dinliyeceksiniz:

1. Grev alanlarında /Nec/
2. Basından: "Karar günleri", Yürüyüş, 18.3.80
3. Yazı@ Leninci yeni tür parti öğretisi /Er./
4. TKP MK 1 Mayıs belgileri /tekrar/
5. Yorum: Tehlikeye karşı güçlü barış cephesi /Ö./ (11.4.80 TKP'den)

Spikerler: Nec. / Öm. / Den/

14.4.80 /öylene kadarki yayın/ /pazarın ilk bandı ve:)

Yazı: "Devrimcilik" maskesi altında serüvencilik /Er/

Den.

TKP'nin SESİ:

13.4.1980 Nec.

Grev alanlarında....

D.D. Geride bıraktımız hafta, onbinlerce işçimizin iş, eklemek ve özgürlük için giriştiği kararlı grev savaşlarının daha da genişlediği, grev alanlarına yeni yeni işçi birliklerinin girdiği ~~hav~~ hafta oldu. DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasının MESS'in 104 işyerinde ve MESS dışında da 5 işyerinde aldığı grev kararları hademeli olarak uygulamaya kondu. Böylece grev uygulanan işyeri 62'ye, ~~işyeri sayısı~~ işçi sayısı da 24 bine yükseldi. Bu arada yiğit metalurji işçilerinin sınıf ve yığın sendikası Maden-İş, Ege bölgesinin en büyük otomotiv sanayii olan BMC'de 1,500 işçi adına grev kararı aldı. Bu işyerinde de grev uygulamasına Pazartesi günü geçilmesi bekleniyor.

Metal işkolunda azıllı ~~grev~~ MESS patronlarına karşı grevlerde

Maden-İş sendikasıyla /güç ve eylem birliği yapma kararı alan bağımsız Otomobil İş sendikası da toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine MESS'in 14 işyerinde grev kararı aldı. Otomobil-İş sendikası, bilindiği gibi daha önce MESS'e bağlı 3 işyerinde greve çıkmıştı.

Metal işkolunda, MESS işyerlerinde metalurji işçilerinin kararlı, disiplinli ve sonuna kadar haklı grev savaşlarının yanı sıra, DISK'e bağlı Tekstil sendikası üyesi 17 bin işçimizin 41 işyerindeki şanlı grevleri de dayanışmalı ve kararlı bir biçimde sürüyor.

Grev ilanları, grev barakaları, çadırları başka bir işkolunda; DISK'e bağlı Baksen sendikasının yetkili olduğu işyerlerinde de dalga dalga yükselmeye başladı. Banksen'li emekçilerin Güneydoğu Tarım Satış Kooperatifleri birliğine bağlı işyerlerinde

iş, ekmek ve özgürlük haykırıları bir haftadır ~~yeri-göğü sarsı-~~
~~yor.~~

Türk-İş yönetiminin "biraz daha bekliyelim, direniş kararı aldık alıyoruz" demesine karşın taban "açlığa daha nekadardayanalır? bıçak kemiğe dayandı gayrı" diyerek iş, ekmek ve özgürlük savaşına hazırlanıyorlar. Türk-İş'e bağlı Hava-İş sendikasının, "Petrol-İş, Tez Büro iş sendikalarının ayrı ayrı işyerlerindeki grevleri, direnişleri sürerken, kamu kesiminde çalışan 250 bin işçiyle ~~ve~~ ilgili olarak Türk-İş'e bağlı sendikaların Nisan ayının ilk günlerinde başlattığı toplu sözleşme görüşmeleri daha başında çıkmaza girdi. Örneğin Şeker fabrikalarında çalışan 30 bin, Karayolları Genel müdürlüğüne bağlı 120 bin işçinin en asgari istekleri bile "aşırı talepler" olarak gösterilerek reddedildi.

Daha doğrusu işçi düşmanı Demirel hükümetinin doğrudan başbakanlığa bağlı olarak oluşturduğu ve bir MHP'li faşistin başına oturduğu "Toplu sözleşme Koordinasyon Kurulu"na reddedildi. Türk-İş yönetimi, genel sekreter Şide aracılığıyla bunu "toplu sözleşmelere müdahale" olarak nitelendirdi ve Türk-İş topluluğunda sert tepki uyandırdığını açıkladı. Ancak Türk-İş yönetimi, özellikle Denizciler grubu ~~www~~ Türk-İş tabanının yönelimi ve istemleri doğrultusunda kesin kararlar ^{alınıyor} alınmasını ~~savsaklatma~~ yoluna gidiyor. Buna karşın işçi sınıfının temel haklarının savunulması ~~www~~ için, sendikal hakların budanmasına karşı DİSK'li, Türk-İş'li ve bağımsız sendikalara üye işçi yığınları fabrikalarda, bürolarda, en önemlisi grev alanlarında güçbirliği yapıyor, dayanışmayı örüyor. Bunun somut örneği hafta içinde Ankarada, Maden iş sendikasının grevde olduğu Temel Enerji ve Koptes fabrikalarındaki

grevci işçileri Türk-İş'e, DİSK'e ve bağımsız sendikalara üye işçilerin, sendikacıların coşkulu ziyaretinde görüldü. Grev alanı işçi dayanışmasının somutlandığı bir dev gösteriye dönüştü. "Çarklar durdu elimizde, MESS dize gelecek önümüzde", Haydi genel greve" belgileri bu savaş alanını cınlattı.

İşbirlikçi tekelci sermayeyi, MESS'leri, TİSK'leri, Holding çileri ~~wwwkuvvan~~, onların Amerikacı Demirel hükümetini korkutan da budur. İşçinin gür sesi, kararlı savaşımı ve dayanışması, birliğidir. Bunun için Demirel hükümeti, devletin tüm baskı güçlerini, Türkeş'in kiralık faşist katillerini, maocusunu, goşistini, işçi sınıfının yolundan sapan ne varsa hepsini grevcilerin üzerine sürüyor. Eskişehir'de Banksen'li Mahmut Doğanı, Bank-Der Aytül ve İKD üyesi Acarbaşı faşist kurşunlar ^{le}öldürtüyor. İstanbulda

Çeliktepe Sanayi sitesinde Maden-İş üyesi Recep Yılmaz'ı ve Mevlüt Özdal'ı kurşunlatıyor. Ama işçi sınıfımız yılmıyor. Mahmutların Aytül bacılarımızın yerini onbinler, yüzbinler alıyor. Onların bıraktığı, daha doğrusu son damla kanına dek yüksekte tuttuğu şanlı savaş bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırıyorlar. Ankarada bu faşist cinayeti, Demirel hükümetinin kanlı kırımlarını protesto için DİSK'in yetkili olduğu 12 işyeriyle Türk-İş'li, bağımsız sendikaların yetkili olduğu daha 60 işyerinde onbinlerce işçi, emekçi bir saatlik genel direniş yaptı.

Grev alanlarında savaşım böylesine çetin koşullarda sürüyor. ~~Kazanılan~~ Her grev yeri, her grev alanı bugün dünden daha güçlü. Kazanan biz, tüm emekçiler olacaktır.

Pazar

D.D. Şimdi "Yürüyüş" dergisinin 18 Mart 1980 günlü 258,
yeralan
sayısında "Karar günleri" başlıklı başyazıyı okuyoruz.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

KARAR GÜNLERİ

Kararsızlara yardım etmek isteyen ilk önce kendisinin kararsızlıktan kurtulması gerekir." (V.İ. Lenin)

Türkiye için 1980'lerin karar yılları olacağı saptamasını sosyalistler çok önceden yaptı. Tamı tamına uyan bu saptamanın ilk ayları yaşanıyor. 1980, onbeş yıllık Demirel'i, bu kez ünlü MESS Başkanı Turgut Özal'ın dizginleri elinde tuttuğu yeni tür bir azımlık hükümetiyle karşıladı. Demirel - Türkeş - MESS karması iktidar 60 numara trible (kömür) eleği gibi devlet kadrolarını ayıklamakla işe başladı. Ardından yeni baskı yasaları ve "daha daha" çığırtaşıları arasında 25 Ocak kararları yürürlüğe sokuldu. CHP iktidarı döneminde başlayan döviz için "ne bulursan satıktır" vitrini, Demirel'le "ne bulursan alırsın" a dönüştü. Böylece de emekçi halk için yoklar, "var ama, alamazsın" sürecine girdi.

"Bilmece buldurmaca, dil üstünde kaydırmaca": Demirel'in yüz günlük devri iktidarının sonunda yaptığı açıklamanın Türkçesi bu. Ama hepsi bu değil. Gerisi OECD'nin vereceği "yardım" a bağlı. Demirel'le birlikte Türkiye'nin adı, "dünya dilencisi" ne çıktı. Ama adı çıkan Türkiye değil, tekelci sermaye. Tekelci sermayenin de milli değil, işbirlikçi olduğunu cümle alem biliyor.

Şimdi bu işbirlikçilerin sanayi çarklarını çevirebilmek için bu yıl tamı tamına 7 milyar dolara gereksinimleri var. Bunun yarısından biraz fazlasını, yani sadece petrol için gerekli döviz, dış satım ve işçi dövizleri karşılayabiliyor. Geri kalan döviz bulunmadan çarklar dönmez. OECD çerçevesinde buldukları para ise, sadece 1,2 milyar dolar. Daha 2 milyar dolara gereksinimleri var. Yoksa, ara malı gelmez, ham madde gelmez. Bunlar gelmezse de fabrikalar çalışmaz.

1980'de fabrikalar bir başka biçimde de çalışmaz. Yaram milyon işçinin sözleşme dönemi bitti. Grevler başlıyor, yurdun dört bir yanında birbiri peşisıra. Tıpkı kale duvarlarından açılan gedikler gibi.

TARİŞ bir istisna değil, TARİŞ bir örnek. TARİŞ, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin mücadelesindeki kararlılığın çıkabileceği boyutları gösteren bir örnek.

1980'lerin karar yılları olduğunu artık herkes biliyor. Tekelciler de. O yüzden "dünya dilencisi" oldular. Tekelciler faşizme karar vermek istiyorlar, ama para bulamıyorlar. Çünkü onların dünyasında işler parayla yürüyor. Para ise, döviz demek. Döviz olmayınca, faşizme soyunan "yiğit" ler de ortaya çıkamıyor.

Grevler etkisiz kılınmak isteniyor. Grevler tehdit altında. Ama grevler yaygınlaşıyor. İşçi sınıfı karar sürecine giriyor. Orta yol yok. Orta yolun olmadığı CHP iktidarının iflasıyla bir kere daha belgelendi. Ya tekellerden, yani emperyalizmden yana ya da halktan yana olunacak. Paranın üç ayda yüzde yüz değer kaybettiği bir ülkede tarafsızlık olmaz.

Önümüzdeki günlerde ülkemizin geleceğini iki karşıt kararın çatışması belirleyecek. Tekellerle, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kitlelerinin kararlarının çatışması. Sınıf bilinçli işçiler sadece reel ücretlerinin yükseltilmesi için değil, sadece çalışma güvencesi için değil, aynı zamanda tekellerin saldırısının püskürtülmesi için, işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin eylem birliği için mücadele verecekler. Eylem birliğinin sağlanması bugün her zamankinden daha yaşamsal.

Yazının başına aldığımız alıntı, CHP için değil. CHP karar verme sürecini çoktan yitirdi. Şimdi karar verme sırası sınıf güçlerinde. Verilecek karar, sınıf güçleri arasında eylem birliğini yaratmak, "Demokrasi Cephesi" ni yaratmak ve iktidara yöneltmek.

Karar verme sürecinde her zaman bireyler ve toplumlar alışılmadık çalkantılar yaşarlar. Sonra herşey durulur. Yazıyı her türlü övgünün üstündeki Lenin'le başlattık, onunla bitirelim: "İnsanın, halk yığınlarının politik yaşam içine girdikleri bir zamanda yaşaması ne güzel birşey!"

Leninci yeni tür parti öğretisi

SBKP MK'nin V.İ.Lenin'in 110. doğum yıldönümüyle ilgili yayınladığı kararda şöyle deniyor: " Lenin'in en büyük tarihsel hizmeti , bilimsel-teori ile devrimci-pratik arasındaki kopmaz birliğin canlı simgesi, sosyalist devrimin ve yeni toplumu kurmanın esinleyicisi ve önderi olan yeni tür proletarya partisini kurmak olmuştur."

Lenin, işçi sınıfının kapitalist toplum düzenini kökten değiştirebilmesi için , sömürü düzenini yıkabilmesi için O'nun kendi devrimci partisini kurması gerektiğini belirtiyor. Proletaryaya erki ele alabilmesi için örgüt, yani devrimci parti gerektiğini ve bu partinin proletaryanın sınıfsal çıkarlarını, amaçları gözönünde bulundurularak kurulacağını vurguluyor. Lenin, "Ne yapmalı?" "Bir adım ileri-iki adım geri" ve diğer yapıtlarında yeni tür partinin kuruluş ilkelerini temellendirmiştir. Bu yeni tür partinin ideolojik-teorik , politik ve örgütsel ilkelerini işlemiştir. Bu ilkeleri kısaca şöyle özetleyebiliriz :

Yeni tür partinin ideolojik-teorik ilkelerinin temelini Marksizm-Leninizm oluşturuyor. Bu ilkeler, kapitalizmin kaçınılmaz olarak sosyalizmle değişeceğini bilimsel olarak ortaya koyuyor, tarihsel gelişmede işçi sınıfının ve onun partisinin rolünü belirliyor. Somut olarak bu ilkeler şunlardır:

Toplum ve doğa sürekli hareket, gelişme , değişme halindedir. Kapitalist toplum gelişmesinin son aşamasına, emperyalizm aşamasına girmiştir. Ve bu aşama toplumun daha öte gelişmesini engellemektedir. Kapitalist toplumun yerini sosyalist toplum alacaktır. Yani, Rusya'da Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin etkisiyle kuruluşuna başlanan sosyalist toplum düzeni gelecektir.

İşçi sınıfı kendi partisinin ,yani Komünist Partisinin yönetiminde kapitalizmi yıkacak ve sosyalizmi kuracak temel güçtür. Bu savaşta işçi sınıfı ,diğer emekçi katmanlarını da yanına çeker.

Kapitalizm , tüm ülkelerin işçi sınıfının ortak düşmanıdır. Bundan ötürü her ülkede işçi sınıfının savaşımlı diğer ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerinin savaşımlı sıkı sıkıya bağlıdır.

Kapitalizmden sosyalizme geçiş çeşitli biçimlerde olabilir. Ama , bu ancak bir yoldan ,ancak devrimci yoldan olabilir. Proletarya diktatörlüğünün kurulması yolunda olabilir.

Marksist-Leninist teori ,işçi sınıfına tarihsel gelişmede oynayan rolü gösteriyor, ona güven veriyor, onu utkuya ulaşacağına inandırıyor. Devrimci teori işçi sınıfı hareketine perspektiflerini gösteriyor, devrimci eylemin yolunu aydınlatıyor, ~~partinin~~ komünist partisinin öncülük olmasına bilimsel yaklaşımı sağlıyor. Ve teori böylesi bir rolü, devrimci ~~dev~~ savaşım deneyimleriyle sürekli zenginleşerek yerine getiriyor. İşçi hareketinin deneyimini ,çeşitli ülkelerin ve tarihsel aşamaların özelliklerini çözümlemeden,genelleştirmeden doğru teorik sonuçlara varmak , sorunları doğru çözmek olanaksızdır. Komünist Partilerinin tarihi en inandırıcı bir biçimde gösteriyor ki, Marksist-Leninist teoriyi yaratıcı bir biçimde geliştirmek, zenginleştirmek için onun temel ilkelerinin yozlaştırılmasına karşı ardıcıl olarak savaşmak yaşamsal bir zorunluktur. Tüm komünist partileri Marksist-Leninist teoriyi zenginleştirirler, ona katkıda bulunurlar. Ama bu alanda yüce Lenin'in kurduğu dünyada ilk sosyalist devrimin yöneticisi bugün komünizm kuruculuğunun öncüsü SBKP'nin üstün bir yeri vardır.

Komünist Partisinin ideolojik-teorik ilkeleri , onun politik ilkeleriyle kopmaz biçimde bağlıdır. Politik ilkeler , partinin ideolojik-teorik ilkelerinin ülkenin gelişme aşamasına ,partinin durumuna , uluslararası koşullara bağlı olarak somutlaştırılmış biçimdir. Bundan ötürü çeşitli partilerin belgelerinde bunlar, partinin ideolojik-politik ilkeleri biçiminde formüle edilir. Politik ilkeler komünist partisinin politik erke , diğer sınıflara partilere, örgütlere, hareketlere karşı tutumunu saptamada

temel oluşturur, partinin kendi politikasını belirleme ve bu politikayı gerçekleştirme biçim ve yöntemlerini belirler. Politik ilkeler komünist partisinin politikasının, taktik ve stratejisinin bilimsel olarak temellendirilmesidir.

Komünist Partisinin politik ilkelerinden biri de şudur: İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki tüm çatışmalarda işçi hareketinin sonul amacı olan politik erki ele alma ve proletarya diktatörlüğü kurma amacı her zaman gözönünde bulundurulmalıdır. Partinin günlük savaşımında elde ettiği çeşitli başarılar bu sonul amaç uğrunda birar adım oluşturur. Diğer bir politik belge de , bir ülkedeki savaşımın diğer ülkeler işçi sınıfının savaşımıyla birleştirilmesidir. Bu ilke komünist partisinin kendi ülkesinin tüm özgül koşullarını yasaba katmasını , fakat aynı zamanda uluslararası komünist hareketin çıkarlarını da gözönünde bulundurmasını gerektirir. Marksizm-Leninizm klasikleri tüm ülkelerin işçilerinin çıkarlarının ortak olduğunu belirtiyorlar. Lenin, proletarya enternasyonalizminin, bir ülkedeki sınıf savaşımının çıkarlarının dünya çapında verilen sınıf savaşımının çıkarlarına bağımlı kılınmasını gerektirdiğini defalarca belirtmiştir. Lenin, partinin eyleminde ulusal çıkarlarla enternasyonal çıkarların biribirinden ayrılmaz olduğunu belirtiyor. Lenin'in kurduğu SBKP tüm gelişmesi boyunca proletarya enternasyonalizmine bağımlılığın en iyi örneğini veriyor. Lenin'in ülkesi SB'i diğer ülkelere ,dünyadaki tüm ilerici güçlere çok yönlü yardımda bulunuyor, enternasyonalist dayanışmasını gösteriyor. Bu enternasyonalist dayanışmanın son örneğini Lenin'in ülkesinin Afganistan halkına, gösterdiği yardımda gördük. Afganistan'a gönderilen belirli sayıda Sovyet birlikleri ABD emperyalizminin ve diğer gerici güçlerin Afgan devrimini boğma ,ülkede gerici, kanlı bir dikta rejimi kurma planlarını boşa çıkardı.

Dördüncü politik ilke, partinin belirli bir aşamada çözdüğü çeşitli ödevler arasında ana halkayı belirlemektir. Aynı zamanda

savaşının her aşamasının somut belgisini , Lenin'in deyimiyle, günün belgisini saptamaktır.

Partinin politik eylem doğrultusunu titizlikle, ardıcıl olarak savunmak ve değişik savaşım ve örgütlenme biçimlerini uygulamak da politik ilkelere biridir. Bu ilke, partinin kendi politikasını uygulamada esneklik göstermesini, legal ve illegal, barışçıl ve barışçıl olmayan savaşım biçimlerinden yararlanmayı, saldırıya geçmeyi, yahutta koşullar gerektirdiğinde geri çekilmeyi başarmasını öngörmektedir.

Politik ilkeler temelinde komünistlerin ideolojik birliği politik birliğiyle bütünleşiyor. Parti, üyelerinin işçi sınıfının tarihsel misyonuna inanan ve aynı zamanda gözdüğü günlük ödevleri, bunları çözme yöntemlerini gören bir örgüt oluyor.

V.İ.Lenin, komünistlerin ideolojik-teorik ve politik birliğinin son derece gerekli olduğunu, ama bunların partide gerçek, sağlam bir birlik olması için yeterli olmadığını belirtiyor. Ve Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 2.Kongresinde ideolojik, teorik politik sorunlarda yani, taktik sorunlarda birlik sağlandığına ama, parti yaşamında geriye doğru iki adım atıldığını vurguluyor. Çünkü kongrede ve kongrenin sonunda örgütsel sorunlarda birlik sağlanmamıştı. Partide yalnız ideolojik ve politik değil, parti tüzüğünde yer alan örgütsel ilişkiler de ,örgütsel ilkeler temelinde kurulur. Örgütsel ilkeler partinin sınıfsal niteliğini , toplumdaki rolü ve yerini kuruluş amacını belirler. Bu ilkeler tüm komünistlerce bilinmektedir. Bunları kısaca şöyle sıralayabiliriz: Komünist partisi, işçi sınıfının ilerici, bilinçli koludur. O, en yüksek düzeyde sınıfsal örgütlenme biçimidir. Komünist Partisi işçi sınıfının öncü kesiminin ,partisiz işçi yığınıyla,tüm emekçilerle bağlar kurma simgesidir. Komünist Partisi demokratik santralizm ilkesi üzerinde kurulur. O, kendi sıralarını ve yapısını oluştururken, proletarya enternasyonalizmi ilkesine dayanır.

Leninci örgütsel ilkeler temelinde kurulun yeni tür parti, gönüllü olarak oluşturulan merkezileşmiş ve aynı zamanda demokratik bir sağlam örgüttür.

Lenin, ideolojik, teorik, politik ve örgütsel ilkeler temelinde parti yaşamı normlarını da işlemiştir. Bunlar, partinin iç yaşamını düzenliyen , örgüt biçimlerini ve çalışma yöntemlerini komünistlerin tutumunu belirleyen kurallardır. Parti yaşamı normları durumun ve çözülmesi gereken ödevler ~~inin~~ gözönünde bulun-
~~durulmasıyla~~ durularak örgütsel ilkelerin somutlaşma-
sıdır. Bu Parti yaşamının normlarının bazıları geçici karakterlidir, durumun değişmesiyle bunlar da değişebilir. Bu normlar tüm parti organları, örgütleri ,tüm üyeler için hiçbir ayırım yapılmadan uygulanır.

Lenin, parti yönetim ilkelerini de işlemiştir. Bu, partinin önünde duran sorunları çözerken, izleyeceği tutumu ,parti içi ilişkileri, aynı zamanda partinin diğer örgüt ve organlarla ilişkilerini belirler. Bu ilkeler şunlardır: Olaylara,gelişmelere sınıfsal açıdan yaklaşmak, ideolojik ve örgütsel çalışmaların birliği ; kararların ,eylemlerin bilimsel temele dayandırılması, kollektif yönetim, kişisel sorumluluk; geçmiş deneyimi yığınların yaratıcı girişimiyle birleştirmek, alınan kararların yerine getirilip getirilmediğini sürekli denetlemek. Yeni tür partinin ideolojik, teorik, politik ve örgütsel ilkeler arasındaki bağlantı ve bunların birbirine koşullu oluşu , bunlar arasındaki diyalektik birlik, işçi sınıfı ~~ve~~ ile ~~ve~~ partisinin ide ve ülkülerinin erek ve ödevlerinin ortak olduğunu ortaya koyuyor. Türkiye Komünist Partisi işte bu Leninci parti ilkeleri temelinde kurulmuştur. Mustafa Suphulir, Ethem Nejatlar bu Leninci ilkeleri parti prog-
ramına , tüzüğüne köşe taşı yapmışlardır. Türkiye komünistleri Marksizme-Leninizme , proletarya enternasyonalizmine her zaman bağlı kalmışlardır. TKP, 60 yıldır çok ağır koşullarda savaşım

veriyor. Bu 60 yıllık savaşım tarihinde başarıların yanısıra, başarısızlıklar ~~çok~~ oldu. Parti çeşitli aşamalar ,güç dönemler yaşadı. Ama, Türkiye emekçi yığınlarının çıkarları için savaşımı aralıksız sürdürdü. Komünistler son derece ağır koşullarda özverili savaşımında her zaman Marksizme-Leninizme dayandılar. Ondan esinlendiler. Marksizme-Leninizme bağlılık ,hataları düzeltme, eksiklikleri giderme ,demok-rasiyi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğrunda savaşım bayrağını daha da yükseltmelerini sağladı. Bugün TKP, sürekli güçleniyor,yığın partisi haline geliyor. Bazıları partinin üye sayısını ,onun sıralarının dolma tempolarını , (bunlar kuşkusuz son derece önemli olmakla birlikte) partinin yığınsallığını biricik ölçütü sayıyorlar. Deneyim gösteriyor ki, bunu biricik ölçüt saymak, doğru değildir. Böylesi bir yaklaşım Lenin'in yığınsal parti anlayışını görmezlikten gelmek olur. Lenin, toplumun tüm katmanlarıyla sıkı bağ kuran , bunlardan güç alan, bunları yöneten, belirli ölçüde bu katmanlarla kaynaşan partinin yığınsal parti olabileceğini vurguluyor. TKP, illegal koşullarda eylem göstermesine karşın, yığınsal parti olma yolundan yürüyor, Partimizin 60. kuruluş yıldönümü tüm yıl boyunca partiyi güçlendirmek, politik etkinliğini arttırmak , yığınlarla daha sıkı bağlanmak için savaşarak kutlanacak."Partiyi güçlendir, TKP'ye gir!" belgisiyle altında sürdürülen bu kampanya bu yolda önemli bir adım olacaktır.

— Lenin'in yeni tür parti öğretisini oluşturmasından bu yana 80 küsur yıl geçti . Bu zaman içinde bu öğreti pratikte denendi, ve büyük yaşamsal güce sahip olduğu kanıtlandı. Leninizm ilkeleri temelinde birçok ülkede sosyalist devrimler yapıldı. Dünya sosyalist sistemi kuruldu. Ve bu sistem dünyanın en dinamik ,ekonomik ve politik gücü ,barışın ve halkların güvenliğinin temel dayanağı oldu. Uluslararası komünist hareketin çağımızın en etkin gücü haline geldi. Ulusal kurtuluş savaşımı veren halklar, yeni yeni utkular elde ettiler. Zimbabvedeki gelişmeler ,ırkçı rejimlerin son kalele-

rinin de çöktüğünü gösteriyor. Tüm bu gelişmeler komünist hareketin açık ve gizli düşmanlarının uykularını kaçırıyor. Bunlar her araca başvurarak çeşitli biçimlerde reel sosyalizme, SBKP'ne, Sovyetler Birliği'ne, dünya komünist hareketine, komünist partilere karşı saldırılarını sürdürüyorlar, bunları sürekli artırıyorlar. Onların saldırılarının sivri ucu genellikle KP'nin gerekliliği , karakteri ve rolünü vurgulayan Marksist-Leninist ilkelere yönelmiştir.

Burjuva ideologları , her boydan ve her soydan oportünistler Lenin'in yeni tür parti öğretisinin Marksizme karşı olduğunu ileri sürüyorlar. Birçokları Leninci parti öğretisini ~~vol~~olüntarizmin aşırı biçimde ortaya çıkışı olarak niteliyor , ve bu öğretiyi "a~~v~~angardizm" yani "öncülük" hastalığı diye adlandırıyorlar. Burjuva eleştiricileri Leninci parti öğretisinin Marksizmle hiçbir bağı olmadığını savlıyorlar. Ülkemizde de kaşarlenmiş anti-komünistler ~~goşist~~ Maocu ve goşist akımların savunucuları aynı tezi savunuyorlar. Leninizmin özünü yozlaştırmaya çalışan Aybar gibileri de aynı görüşü savunuyorlar. Örneğin, Aybar, 1978'de "Cumhuriyet" gazetesinde yayınladığı bir dizi yazıda, Leninizme saldırıyor "Marks'ta ekonomik teorisi var ama, politik teori yok" diyor. Marks'ın proletaryanın kuracağı devlet yapısına açıklık getirmediğini, Lenin'in parti ve devlet kavramının genellikle Marks'ın düşüncelerine karşı olduğunu söylüyor. Burjuvazinin tüm ideologları ve bunların yanba-şında yer alanlar, işçi sınıfını/onun politik örgütüne , işçi sınıfı partisini/ yığınlara karşı koymaya çalışıyorlar. Bunlar ,Lenin'in parti öğretisine saldırılarında çağdaş komünist hareketin bir tek ortak ideolojisi ,ortak amaçları olmadığını ileri sürüyorlar. Onlar, çeşitli refizyonist öğeleri kullanıyorlar, sosyalist devrimin, sosyalizm kuruculuğunun genel yasallıklarını reddeden, ülkelerinin ulusal özgül yanlarını ön plana çıkaran ,bunları mutlaklaştıran herkesi teşvik ediyorlar. Burjuvazinin ve revizyonist ^{ya}eylimlerin ideolojik baskısı altında bazı Batı Avrupa komünist partileri

bilindiği gibi bazı geçici yararlar , taktik hesaplar peşinde koşarak reel sosyalizme karşı eleştirici tutum takındılar. Ve son parti belgelerinde partinin Marksizme-Leninizme değil de ,bilimsel sosyalizme dayandığını yazdılar. Evro komünizmi şu veya bu biçimde savunan bu partiler Leninci teoriye dayanmadan ciddi bir başarıya, utkuya ulaşamayacağını çok kısa bir süre içinde görmeye başladılar. Komünist Partisi Leninci ilkelere sımsıkı bağlı kalmadan, parti sınıf ve yığınlar arasında doğru ilişkiler kurmadan,işçi hareketindeki oportünist ,sekte ,avantürist öğelere karşı kesin savaşım vermeden kendi sınıfsal niteliğini koruyamaz, öncülük rolünü yerine getiremez.

Burjuva ideologları ve revizyonistler bütünsel enternasyonal Marksist-Leninist öğretiyi bölgesel ve ulusal belirtilere göre parçalamak istiyorlar. Bunların uydurdukları Afrika sosyalizmi , Afrika sosyalizmi ,Afrupa komünizmi gibi savılar bu amaca yöneliktir. Gerçekte Doğu marksizmi, Batı marksizmi, yahut ta İngiliz, Fransız, İtalyan, Türk marksizmi diye birşey yoktur ve olamaz da. Tüm ülkeler, tüm halklar için bir tek marksist-leninist öğretisi , bir bilim, sosyalist devrimin utkusu ,sosyalist ve komünist toplumun kuruluşuyla ilgili bir bilim vardır. Sorun, Marksist-Leninist partilerin bu bilimden, bu öğretilerden çeşitli ülkelerin somut koşullarına uygun olarak yaratıcı biçimde yararlanmaları sorunudur.

Kapitalist ülkelerde büyük sermayenin temsilcileri komünist partilerinin genel ideolojik, politik, stratejik ve örgütsel ilkelere aşındırmaya , bunların sınıfsal niteliğini değiştirmeye, komünist partilerine, sosyal-demokratlığı aşılama ve bunları burjuva politik sistemiyle bütünleştirmeye çalışıyorlar. Onlar, komünistlere karşı çeşitli taktikler uyguluyorlar. Bir yandan açıkça komünistler parlamento seçimlerinde ne kadar oy alırlarsa alsınlar onların ülke yönetimine katılmalarına , erke gelmelerine izin

vermiyeceklerini söylüyorlar. Öte yandan çeşitli manevralara, ideolojik şantajlara başvurarak komünistleri ilke ve ülkülerinden vazgeçmeye çağırıyorlar. Bunlar şöyle diyorlar: "Siz, reel sosyalizmi ve Ekim Devrimini reddedⁱⁿ, kendi ilkelerinizden, proletarya devriminden , emekçilerin uluslararası dayanışmasından vazgeçin, buna karşılık olarak biz de size burjuva demokratik çoğulculuk sisteminden onurlu bir yer vereceğiz. Bu tür çağrılar ülkemizde de ~~ülkemizde de~~ tekrarlayanlara raslanıyor. Tüm bu öneriler, tüm bu çağrılar sermaye çevrelerinin , emekçilerin disiplinli , bilinçli , örgütlü savaşımdan , uluslararası dayanışmasından ne kadar korktuğunu açıkça ortaya koyuyor.

Burjuvazinin temsilcileri , revizyonistler, oportünistler en çok komünist partisinin temel örgütsel ilkesi olan demokratik santralizm ilkesine saldırıyorlar. ~~Onun~~ Bunlar Komünist Partisi içinde bir tek parti ideolojisini , parti doğrultusunu, parti disiplinini reddeden fraksiyonların, çeşitli gurupların serbestçe varlıklarını sürdürmek istiyorlar. Sağ oportünistler demokratik santralizm ilkesini burjuva liberalizmi konumlarından eleştiriyorlar. Sağcı revizyonistler bu ilkeyi kökten yadsıyorlar. Çeşitli ayrı sol , göşist, Maocı guruplar da parti içi demokrasisinin kolektif yönetimi bir tek kişi veya bir grup tarafından sağlanacak yönetimle değiştirilmesini , Komünist Partisinin bilimsel olarak temellendirilmiş politikasını kışla komünizmiyle ve çeşitli avantürist eylemlerle değiştirmek istiyorlar.

"İşçinin Sesi" çevresinde toplanan bir gurupçuk ta bu ilkenin özünü boşaltıyor. Tüm sapık akımlar leninci parti ilke ve normlarına saldırıda birleşiyorlar. Örneğin, bir Mehmetali Aybar, Komünist Partisinde kışla disiplininden yakınırken, bir Yürükoğlu "bürokratik disiplinden" yakınıyor. Deneyim gösteriyor ki, partinin temel ilkelerinden biri olan demokratik santralizm ardıcıl olarak savunulmadan , marksist-leninist partinin birliği ardıcıl olarak savunulamaz.

Burjuvazinin, her boydan, her soydan oportünistlerin saldırılarına karşın dünya komünist hareketi durmadan gelişiyor ,sürekli güçleniyor. Dünya komünist hareketinin bir kolu olan TKP de burjuvazinin baskı ve terörüne ,kanlı saldırılarına ,Maocu,goşist.oportünist gurupların alçakça saldırılarına karşın sürekli gelişiyor, güçleniyor. Saygınlığı durmadan artırıyor. Komünistlerin tüm bu başarılarının temelinde Marksizme, Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine bağlılık yatıyor. Marksizm-Leninizm ilkelerinin ülkemizin özgül koşullarına yaratıcı biçimde uygulayabilmek yatıyor. Burjuva ideologları, revizyonistler, oportünistler ne kadar çığlık atarlarsa atsinlar bu gelişmeyi durduramazlar. Çünkü Komünist Partileri en ilerici öğretiye, Marksizm-Leninizm öğretisine dayanıyorlar. ~~Türkiye~~ İşçi sınıfının, tüm emekçilerin çıkarlarını ,dünyada toplumsal ilerlemenin istemlerini tam ve derinlemesine yansıtan , çağımızın en yakıcı, en güncel sorunlarına doğru yanıt verilmesine yardımcı olan , ivedi sorunları yaratıcı biçimde ve cesurca çözmeyi , toplumsal gelişme perspektifini bilimsel olarak kavramayı öğreten teoriye, bilime , Marksizme-Leninizme dayanıyorlar.

Dünya komünist ve işçi partilerinin teori ve enformasyon dergisi olan "Barış ve Sosyalizm Sorunları" nın Nisan sayısında "Devrimcilik maskesi altında serüvencilik" başlıklı bir yazı yayınlanmıştır. Kemal Kervan tarafından kaleme alınan bu yazıda, Türkiye Komünist Partisinin Programına ve politikasına ters düşen bir kitapteki görüşler eleştirilmektedir. Kemal Kervan, ~~kırsak~~ Yürükoğlu'nun "Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye" adlı kitabını kısaca tanıttıktan sonra şöyle diyor: İlk bakışta ilginç görünen, ama aslında zehirli mantar olan bir kitap piyasaya sürüldü. Bu kitap iç^{ri}ğ*ri* bakımından bazen kendi görüşlerini gizlemek için TKP'nin politikasından yararlanmaya çalışan, bazen de açıkça TKP'ye ve onun yönetimine saldıran bir "sol" oportünist grüben belgesi niteliğindedir.

Kemal Kervan, Marksist-Leninist teoride "emperyalizmin zayıf halkası"

tanımlamasının, herhangi bir ülkedeki devrimin olasılığını ortaya çıkarmak için yalnız ülkenin ekonomik ilişkilerini incelemekle yetinmemeyi, ülkenin içinde bulunduğu sosyal-politik koşulları da ve aynı zamanda uluslararası durumu da her yönlü, derinlemesine, somut olarak çözümlemeyi gerektirdiğini belirttikten sonra Yürükoğlunun Türkiyenin sosyal-politik koşullarını her yönlü, özenle, titizlikle çözümlemediğini vurguluyor ve şöyle diyor: Yürükoğlu ülkeleri ekonomik ölçütlere göre çeşitli gruplara ayırıyor, bundan sonra da bu temel üzerinde mekanik olarak politik sonuçlar çıkarıyor. Türkiye'nin "emperyalizmin zayıf halkası olduğunu saptarken, o, ülkedeki güçler dengesini gözönünde bulundurmuyor, işçi sınıfı ve onun doğal bağlaşıklarının bilinç ve örgütlülük düzeyini, TKP'nin güçlenmesi gibi etkenlerin önemini küçümsüyor. Yürükoğluna göre Türkiye'nin emperyalizmin zayıf halkası oluşu, bu zinciri koparacak olan güçlerin güçlenmelerinin sonucu değil, yalnızca Türkiye'nin orta düzeyde

gelişmiş bir kapitalist ülke olmasından ileri geliyor.

Kemal Aervan yazısında Yürükoğlu'nun da benzeri "sol" oportünist grupların temsilcileri gibi, yanlış bir tezi, güya "Türkiye'de 1968'lerden bu yana devrimci durum olduğu, tezini dayatmaya çalıştığını, ve bunu yine ekonomik çelişkilere, emekçilerin üzerinde uluslararası emperyalizm ve yerli tekeller tarafından sağlanan çifte sömürüye dayandırıldığı, nı belirtiyor ve şöyle devam ediyor: Biz ~~komünistler~~, devrimci durumu, bir birine karşılıklı etki yaparak daha da derinleşen, keskinleşen çeşitli sosyal ve politik bunalımların örülmesi olarak kavramazsak, eğer devrimci durum kavramını yalnızca ekonomik çelişkilere, çifte sömürüye, derin ekonomik bunalıma indirgersek, o zaman bu kavram, komünistlerin önüne yığınların devrimci eylemlere çekme görevini koyan seferber edici ölçüt olarak önemini yitiriyor.

Yürükoğlu, işçi hareketinin yığinsal çıkışlarını, grevleri özenle, titiz

likle incelemeye,devrimci durumun varolduğu yolundaki savlarını temel-
lendirmek için kendisine son derece gerekli olan bu incelemeye yanaş-
mıyor.O,geniş köylü yığınlarının,orta katmanların savaşımlarını çözümle-
meye hiç ilgi göstermiyor.

Kemal Kervan yazısına şöyle devam ediyor:Latin Amerikadaki ve bizi^m
bölgemizdeki,özellikle İran'daki gelişmeler devrimci durumun ne kadar
çabuk olgunlaşabildiğini gösteriyor.Türkiye'de devrimci durumun doğma-
sında başlıca rolü yığınların aktifliğinin önemli ölçüde artması oynay-
acaktır.Bu,Komünist partisinin önüne ekonomik çöküş,politik baskılar
ve faşist terör koşullarında yığınlara,onların kendi öz deneyimleri
temelinde ,savaşıma hazır olma ve hareketlilik düzeyini yükseltmek
için yardım etmek,komünistlerin kendilerinin devrimci gelişme için her
zaman hazırlıklı olmaları gibi iki yönlü ödev^m ^{koy} ~~kuruyor~~. Bu ödev kuşku-
suz,devrimci içgüdünün etkisiyle kendiliğinden sokaklara dökülen yağın

lara bilinçli,örgütlü eylemlere,erk için savaşıma yöneltmeyi gerek tiren devrimci durum döneminin ödevlerinden farklıdır.Ama devrimci olmak,yakın ödevleri atlamak ve her durumda doğrudan devrimci eylemlere geçmeyi istemek anlamına gelmez.

Kemal Kervan yazısında Yürükoğlunun kendi görüşlerini TKP'nin politikasına dayanarak gizleneye çalıştığını,onun TKP genel sekreteri Bilen yoldaşın konuşmalarını değiştirerek,keyfi yorumlamalarda bulunduğunu,emekçi yığınlarının savaşını amacından saptırmaya çalıştığını belirtiyor ve şöyle devam ediyor:"Yürükoğlu kategorik olarak ~~şöyle~~ sorunu şöyle koyuyor:Ya faşizm,ya devrim!O Türkiyede ve buna benzer diğer ülkelerde faşizm isteği yasaldır diyor.Ona göre,faşizm tehlikesi devrinden başka bir şeyle önlememez.Eğer bu böyleyse,devrim için koşulların olgunlaşmadığı ülkelerde ne yapılacaktır?Yoksa Yürükoğlu bu ülkelerde devrimci durumun da yapısal olduğunu mu söylemek izliyor?

Türkiyede faşist tehlike ve devrim aynı ölçüde reel midir? Bugün reel olan faşizm tehlikesidir. Yürükoğlu, kitabın çeşitli bölümlerinde "devrimci durum süreci henüz en yüksek noktasına ulaşmamıştır" diyor. Bu koşullarda, öyle görülüyor ki, Yürükoğlu ve yandaşları, ya faşist tehlikenin tırmanışı karşısında pasif bir seyirci olarak kalacaklar, ya da koşulların olgunlaşmasını beklemekten yığınları ayaklanmaya çağıracaklar. Bu ise, tam serüvenciliktir.

Ama Türkiyede Yürükoğlunun savlarına karşın, faşist tehlikeyi önlemek olanaklıdır. Bunun için en geniş demokratik güçlerin eylem birliği gereklidir. Ve işte faşizme karşı eylem birliği Yürükoğlunun atlayıp geçmeye çalıştığı, günümüzün temel ödevini, yani yığınları savaşıma seferber etme, onları devrimci gelişmeye hazırlama ödevini çözmeye yardımcı olacaktır.

"Emperyalizmin zayıf halkası Türkiye" adlı kitap, yazarı kendine

ne kadar devrimci göstermeye çalışırsa çalışsın,devrimci savaşıma, yığınları bu savaşıma çekmeye hizmet etmiyor,ilerici güçleri şaşırtıyor.Bu kitapta propaganda edilen görüşler,serüvenci görüşlerdir. Öncünün,emekçi yığınların ^{her} en yalıtılmasına yolaçar.

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA MERKEZİ